

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/33/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120446054
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:6120446054.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739 proti žalovanej: J. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX/X, XXX XX B., zastúpenej Mgr. Ondrejom Barnom, advokátom, so sídlom Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 572,96 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 24.05.2022, č. k. 6Csp/19/2021-114, takto jednohlasne

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“)vo výroku I. zamietol žalobu a vo výroku II. priznal žalovanej proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že vychádzal z toho, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. pri uzavretí úverovej zmluvy vystupoval ako banka, ktorej jedným z predmetov podnikania (činnosti) zapísaným v obchodnom registri je poskytovanie úverov a žalovaná ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Právny predchodca žalobcu bol od uzavretia zmluvy dňa 25.03.2015 v postavení dodávateľa a žalovaná v postavení spotrebiteľa. Predmetná úverová zmluva je preto v zmysle § 1 ods. 2 a § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov ako aj § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka zmluva spotrebiteľská. Z výzvy zo dňa 16.12.2019 mal súd prvej inštancie preukázané, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy vo výške 615,24 eura a zároveň ju upozornil, že v prípade, ak dlžnú sumu neuhradí, postúpi pohľadávku tretej osobe, čo aj na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.3.2020 po splatnosti úveru učinil a oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky na žalobcu listom zo dňa 31.3.2020. Tým mal súd preukázanú aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy, o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ako aj v zmluve nie sú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, keďže nestačí len uvedenie jeho výšky. Z uvedených dôvodov považoval súd prvej inštancie úver za bezúročný a bez poplatkov. Povinnosťou žalovanej z takejto zmluvy je vrátenie len poskytnutých finančných prostriedkov vo výške 1.200 eur. Z platobnej históriemal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná na poskytnutý úver vo výške 1.200 eur zaplatila sumu 1.332,35 eura, z čoho je nepochybné, že žalobca už nemá nárok na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom.

3. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len ako „CSP“) a žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech, priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie žalobca. Namietal, že doba trvania zmluvy je v zmluve o úvere jasne a nezameniteľne vymedzená ako doba určitá - do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe, alebo v súvislosti s úverom, pričom z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, z akého dôvodu súd považoval takéto uvedenie doby trvania zmluvy za nedostatočné, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie taktiež nie je vôbec zrejmé, ako by teda mal veriteľ podľa názoru súdu v zmysle požiadavky ZoSÚ uvádzať v zmluve konečnú splatnosť úveru (ak nie dátumom poslednej splátky úveru), v dôsledku čoho je odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nepreskúmateľné. Žalobca sa nestotožnil so súdnym výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, v zmysle ktorého je náležitosť uvedená v tomto ustanovení splnená len v prípade, ak by súčasťou zmluvy bola amortizačná tabuľka s presným rozpisom aká časť splátky pripadá na istinu, aká na úrok a aká na poplatky. Takýto výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ z tohto ustanovenia nevyplýva a navyše je takýto výklad aj v rozpore so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorá bola transponovaná do nášho právneho poriadku práve ZoSÚ. Súdnym výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) je prekonaný aktuálnou rozhodovacou praxou Súdneho dvora Európskej únie a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalobca sa nestotožnil ani s odôvodnením súdu prvej inštancie čo do náležitostí zmluvy, kedy vytkol žalobcovi neuvedenie predpokladov na výpočet RPMN a doby trvania zmluvy v predmetnej zmluve. Uviedol, že ako veriteľ nie je v súlade so zákonnou úpravou oprávnený vypočítať RPMN iným spôsobom (a na základe iných predpokladov), ako podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 ZoSÚ a tiež predpokladov uvedených v ust. § 19 ZoSÚ. Uvedené predpoklady boli v prejednávacom prípade pretavené do zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto nemožno súhlasiť s názorom súdu, že uvedenie predpokladov na výpočet RPMN v Zmluve absentovalo. Súd v takom prípade pojem „predpoklady na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov“ vykladá extenzívne a nad rámec zákonného ustanovenia § 19 ZoSÚ, pričom takýto výklad je podľa názoru žalobcu výkladom „contra legem“ a žalobca sa s ním v žiadnom prípade nemôže stotožniť. Podľa názoru žalobcu nespochybniteľné, že žalovaný mal jednoznačnú schopnosť rozpoznať rozsah svojho záväzku, v dôsledku čoho je aplikácia bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru neprimerane prísna a v rozpore s vyššie citovaným rozhodnutím Súdneho dvora EÚ. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe v plnom rozsahu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Súd prvej inštancie založil svoj zamietajúci rozsudok na závere, že úver zo Zmluvy o splátkovom úvere, uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 25.03.2015, je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí stanovených ZoSÚ platného v čase uzatvorenia posudzovanej zmluvy (chýbajúci údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti podľa § 9 ods. písm. f) ZoSÚ, o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. písm. k) ZoSÚ a o uvedení ročnej percentuálnej miere nákladov, všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto percentuálnej miery nákladov podľa § 9 ods. j) ZoSÚ).

7. V danom prípade bola dňa 25.03.2015 uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu (Slovenská sporiteľňa a.s.) a žalovanou Zmluva o splátkovom úvere (ďalej len „Zmluva“). Z uvedenej Zmluvy vyplýva, že medzi zmluvnými stranami bolo dohodnuté poskytnutie spotrebného úveru na čokoľvek vo výške 1.200 eur pri mesačnej splátke 25,81 eura. Úver bol poskytnutý okamžite jednorazovo na účet dlžníka. Tento úver sa žalobkyňa zaviazala splácať v mesačných splátkach v počte 48. Úroková sadzba je uvedená vo výške 21 %, po zohľadnení zľavy 12,40 %. RPMN je uvedená vo výške 20,53 % a priemerná RPMN vo výške 34,42 %. Celková čiastka spojená s úverom je 1.718,10 eura. Splatnosť prvej splátky bola určená ku dňu 25.04.2015 a konečná splatnosť 25.03.2019. Podľa č. II bodu 19 Ostatným ustanovení Zmluvy sa zmluva uzatvára na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s úverom.

8. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, že v danom prípade išlo vzhľadom k subjektom Zmluvy (právny predchodca žalobcu ako dodávateľ podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a žalovaná ako spotrebiteľka podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka) o zmluvu spotrebiteľskú podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Možno bez najmenších pochybností konštatovať, že v danom prípade išlo o tzv. formulárovú zmluvu, ktorá bola uzavieraná vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom ovplyvnil nemohol. Zároveň nebolo sporné, že túto úverovú zmluvu vzhľadom k tomu, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru zo strany veriteľa poskytujúceho úvery v rámci svojho podnikania spotrebiteľom možno podľa ustanovenia § 1 ods. 1 a 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ podradiť pod právnu úpravu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ.

9. ZoSÚ účinný v čase uzatvorenia zmluvy v ust. § 9 ods. 2 presne definoval, aké náležitosti, okrem všeobecných, musia spotrebiteľské zmluvy obsahovať. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvárania Zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti úveru. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (§ 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy).

10. V súvislosti so sporným obligatónym údajom o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/167/2021 zo dňa 27.04.2022, ktorý v obdobnej spotrebiteľskej veci konštatoval nasledovne cit.: „Otázkou výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. sa zaoberal, a to v rozhodnutí z 30.11.2021, sp. zn. 2 Cdo 69/2020, pričom z právnych záverov v ňom vyslovených treba vychádzať pri odpovedi na prvú z dovolateľom nastolených otázok.

13.1. V uvedenom rozhodnutí (body 15. až 27. a bod 29.), dovolací súd, eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018, dospel k záveru, že pokiaľ toto ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c/ smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady).

13.2. V zmysle uvedeného, podľa dovolacieho súdu v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemusí byť duplicitné uvedenie termínu konečnej splatnosti ako aj doby trvania spotrebiteľského úveru aj pred 1.5.2018, no len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

16.1. Podľa dovolacieho súdu dobu trvania spotrebiteľského úveru je potrebné vo všeobecnosti chápať ako celkovú dobu medzi uzatvorením zmluvy a okamihom, dokedy je spotrebiteľ povinný najneskôr splatiť úver, resp. pokiaľ je tento okamih závislý na ďalších okolnostiach predpokladaný okamih konečného splatenia úveru. Ak je spotrebiteľských úver uzavretý na dobu určitú dobu trvania spotrebiteľského úveru, možno uvádzať v prípade krátkodobých spotrebiteľských úverov napríklad v týždňoch, mesiacoch, resp. nie sú vylúčené ani dni.

16.2. V posudzovanom prípade, hoci len samotná v zmluve explicitne uvedená formulácia doby trvania úveru („do splatenia všetkých záväzkov Klienta podľa Zmluvy“) bola aj podľa dovolacieho súdu nejasná a nedostatočná, na splnenie požiadavky podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018. No súčasne sa dovolací súd domnieva, že z celkového obsahu konkrétnych zmluvných dojednaní medzi stranami bolo možné zistiť údaj o - dobe, či dĺžke trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okamih, dokedy je spotrebiteľ povinný najneskôr splatiť úver - termín konečnej splatnosti zmluvy - údaj 5/2020 (máj 2020), tento údaj zároveň odpovedal údaju - 120-tich mesačných splátok od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere - dňa 21.4.2015, so splatnosťou prvej splátky - dňa 20.6.2015 a splatnosťou ďalších splátok vždy - 20. dňa v mesiaci.

16.3 Preto podľa dovolacieho súdu, i bez explicitného uvedenia údajov o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (napr. v konkrétnom prípade - doba trvania úveru: 120 mesiacov), je zrejmé, že zmluva o spotrebiteľskom úvere primeraným a zrozumiteľným spôsobom, nepripúšťajúcim pochybnosti aj z perspektívy tzv. priemerného spotrebiteľa, obsahovala informáciu pre spotrebiteľa o dobe (či čase) jej trvania v súlade s § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.4.2018 vo svetle eurokonformného výkladu článku 10 ods. 2 písm. c/ smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, a tak umožňovala spotrebiteľovi v čase podpisu zmluvy poznať časový rozsah záväzku.“

11. Vychádzajúc z vyššie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, obligatórna náležitosť uvedená v ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je splnená, ak zmluva obsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a údaje, z ktorých možno určiť, dokedy povinnosť platiť úver s príslušenstvom trvá. Termín konečnej splatnosti nie je potrebné uvádzať.

12. Odvolací súd konštatuje, že aj v prejednávanej veci z celkového obsahu konkrétnych zmluvných dojednaní medzi stranami bolo možné zistiť údaj o - dobe, či dĺžke trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluva obsahovala okamih, dokedy je spotrebiteľ povinný najneskôr splatiť úver - termín konečnej splatnosti zmluvy - 25.03.2019, tento údaj zároveň odpovedal údaju - 48-tich mesačných splátok od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere - dňa 25.03.2015, so splatnosťou prvej splátky - dňa 25.4.2015 a splatnosťou ďalších splátok vždy - 25. dňa v mesiaci. Z uvedených dôvodov sa preto odvolací súd nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o absencii obligatórneho údaju o dobe trvania zmluvy a konečnej splatnosti podľa § 9 ods. písm. f) ZoSÚ a tým bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru z uvedeného dôvodu.

13. Pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie o chýbajúcej náležitosti podľa cit. § 9 ods. 2 ZoSÚ, a to podľa písm. j) - uvedenie predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov odvolací súd poukazuje na Zbierku stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2021, v ktorej bolo zverejnené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2021, sp. zn. 7Cdo/183/2020. V tomto uznesení Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril právny názor cit.: „Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení do 31. marca 2015 nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet.“ V odôvodnení citovaného uznesenia najvyšší súd uviedol, že „Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov je indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri tomto údaji preto zákonodarca požaduje súčasne uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky.

11.1. Dovolací súd má za to, že v predmetnej úverovej zmluve sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov, ktoré údaje zo zmluvy jednoznačne vyplývajú.

12. 1. Dovolací súd, na rozdiel od súdov nižších inštancií, zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia.

12.2. V posudzovanom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne neukladá uviesť v zmluve i matematický výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov, ako to vyplýva z dovolaním napadnutého rozsudku dovolacieho súdu. Pokiaľ by takúto požiadavku mal zákonodarca v úmysle, nič mu nebránilo uviesť ju v danej právnej norme. Zákonodarca pritom formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý (vzorec) je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone, v jeho prílohe č. 2. Pokiaľ odvolací súd považuje za predpoklad na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov i vzorec na jej výpočet, s týmto sa dovolací súd nestotožňuje.

12.3. Z uvedených dôvodov potom záver súdov nižších inšancií, že predmetná zmluva v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje zákonnú náležitosť, a to všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je správny.“ Obdobne rozhodol aj Najvyšší súd SR vo veciach sp. zn. 1Cdo/205/2021 z 23.11.2022, 9Cdo/37/2020 z 29.3.2022, 5Cdo/55/2020 zo dňa 24.2.2022, 1Cdo/42/2020 zo dňa 27.4.2022).

14. Odvolací súd konštatuje, že v Zmluve sú v bode 1. Základných podmienok uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru: 1.200 eur, výšky mesačnej anuitnej splátky: 35,81 eura, dátum poskytnutia úveru: okamžite, teda v deň uzavretia Zmluvy, splatnosť prvej mesačnej splátky: 25.04.2015, deň splatnosti mesačnej anuitnej splátky : 25. deň v kalendárnom mesiaci, jej mesačného intervalu, počtu splátok: 48 a výšky úrokovej sadzby : 21 %. Ani v tomto prípade nebol teda správny záver súdu prvej inštalácie o absencii obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. j) ZoSÚ.

15. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) účinného v čase uzatvorenia zmluvy (znenie účinné od 11.06.2010 do 31.03.2015) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka¹⁸) musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

16. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona ZoSÚ, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel odvolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa ZoSÚ. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené je § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie ZoSÚ (účinné v čase uzatvorenia zmluvy) hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.

18. Keďže ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne k splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky, je potom zrejmé, že zo zmluvy uzatvorenej dňa 25.03.2015, kde je uvedená výška splátky 35,81 eura a termín splatnosti je uvedený ako 25. deň v kalendárnom mesiaci, že mesačná splátka zahŕňa splátku istiny, úrokov a poplatkov, pretože v prípade riadneho splácania úveru žalovanou, by mala uhradiť istinu 1.200 eur spolu so zmluvným úrokom v 48 mesačných splátkach vo výške 35,81 eura s termínom konečnej splatnosti ku dňu 25.03.2019. Vzhľadom na uvedené je odvolací súd toho názoru, že námietka žalovaného ohľadne nesprávnosti záveru súdu prvej inštalácie o absencii rozdelenia splátky na istinu úrok a ďalšie poplatky, bola dôvodná.

19. Podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. S porušením tejto povinnosti ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv spájal významnú sankciu a to v ust. § 11

ods. 2. V súlade s týmto ustanovením, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

20. Podľa čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

21. Súdny dvor v rozsudku z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12, EU:C:2014:190) posudzoval dodržanie hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti upravenej v článku 8 smernice 2008/48, t.j. preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabilala alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, body 52 a 53) (bod 64., 65. Rozsudku SD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej)

22. K potrebe skúmania splnenia povinnosti dodávateľa pri overovaní bonity spotrebiteľa ex offa, poukazuje odvolací súd na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zn. C - 679/18, podľa ktorého článku 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

23. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na ust. § 295 CSP, v zmysle ktorého v danom spore, ktorý je sporom s ochranou slabšej strany, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz.

24. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a podľa ustanovenia § 391 ods. 1 CSP vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

25. Po vrátení spisu bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovení ZoSÚ a nárok žalobcu na uplatnené úroky a poplatky, ktoré si uplatňuje žalobou v tomto konaní. Súd prvej inštancie opätovne posúdi, či zmluva obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ a či je nárok žalobcu na uplatnené úroky a poplatky dôvodný. Úlohou súdu prvej inštancie bude tiež skúmať, či právny predchodca žalobcu ako veriteľ pri poskytovaní úverov konal s odbornou starostlivosťou alebo nie. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude náležite svoje rozhodnutie odôvodniť s odkazom na konkrétne skutkové okolnosti. Zároveň rozhodne aj o všetkých trovách konania (§ 396 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).